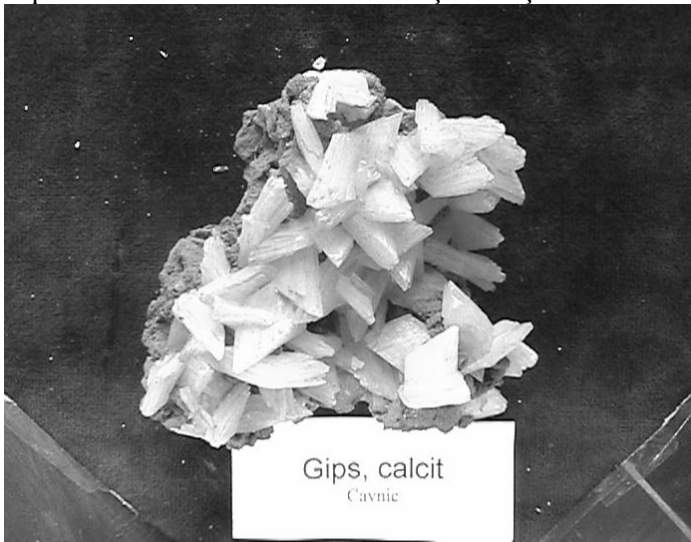

CÂTEVA CONSIDERAȚII PRIVIND PĂSTRAREA “FLORILOR DE MINĂ”

Lăcrămioara MĂCEȘANU*

“Cristal”- când auzim acest cuvânt ne gândim la un obiect transparent și perfect incolor. El derivă din grecește și înseamnă “gheață”. Naturalistul Diodorus Siculus (30 d Hr.) înțelegea prin “cristal” apa solidificată sub acțiunea focului divin. Alți naturaliști din vremuri îndepărtate spuneau despre cristale că sunt “lacrimi pietrificate ale zeilor din Olimp”, iar naturalistul roman Caius Plinius Secundus (79d. Hr.) înțelegea prin “cristal”, varietatea incoloră și transparentă de cuarț. Cuarțul este o substanță minerală solidă, omogenă, cu o structură internă regulată care se prezintă sub forma unor poliedre cu luciu sticlos diamantin; el face parte din acea categorie denumită și “flori de mină”. Aspectul estetic al florilor de mină este legat de formele de cristale, dependente de structura mineralelor și condițiilor de formare.

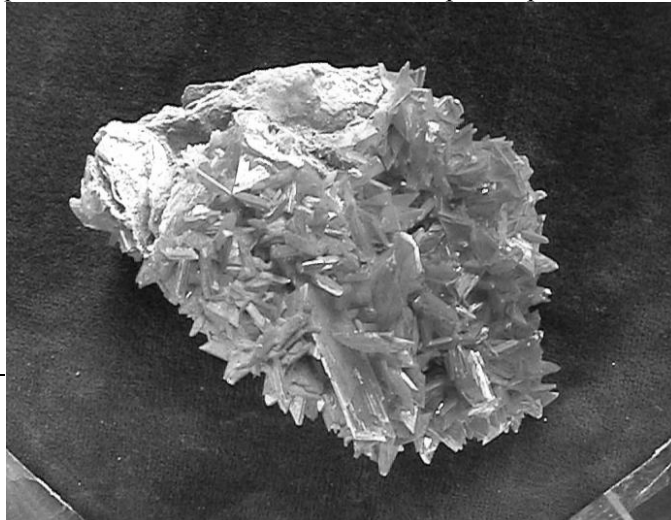
Florile de mină sunt scoase la suprafață din cele mai misterioase unghere ale pământului, cu multă atenție și migală, de către mineri. Aceste minunate “flori” se formează abia după ce vulcanii își încetează activitatea, când gazele emanate continuă să se ridice din adâncuri, îmbogățind apele fierbinți, provenite din vapori, care depun pe pereții canalelor și golurilor prin care circulă, minerale metalifere.

Eșantioane cu flori de mină se pot găsi astăzi prin târguri și talciocuri. Colecțiile, pe care minerii le-au ținut ascunse ani de zile, au

devenit astăzi o marfă căutată și ușor vandabilă. Este adevărat că aceste eşantioane minunate colorate sau scilpitoare ne atrag privirile prin aspectul lor plăcut, determinându-ne să le cumpărăm. Trebuie să știm că aceste flori de mină, pentru a putea fi păstrate timp îndelungat în forma lor inițială, au nevoie de puțină atenție și de câteva condiții speciale, deoarece factorii care pot interveni în degradarea lor sunt multipli. Aceștia pot acționa în așa măsură încât pot produce modificări ireversibile ale structurii fizico-chimice.

Dintre acești factori menționăm, în primul rând, radiațiile ultraviolete din spectru, care influențează anumite minerale, prin modificarea culorilor. De exemplu: topazul sau varietățile

colorate de cuarț, ametistul, cuarțul cenușiu sau se pot decolora. Baritina albastră se poate închide la culoare, iar vanadinitul roșu devine brun închis. Se recomandă ca astfel de eşantioane să fie expuse în vitrine închise, folosindu-se ca de iluminare becuri cu

roz,

sursă

* Muzeul Județean Argeș, Pitești

incandescență, care emit mai puține radiații ultraviolete și permit o mai bună apreciere a culorilor.

Foto- Gips calcit

Deteriorarea mineralelor poate avea loc și sub acțiunea vaporilor de apă prezenți în atmosferă. Anumite minerale conțin o cantitate mai mare sau mai mică de apă de cristalizare. De aceea, unele dintre ele, când aerul ambiant este prea uscat, se pot deshidrata, iar altele, într-un mediu prea umed, pot absorbi vapori de apă. În ambele cazuri mineralele se pot degrada și transforma într-un timp foarte scurt într-o masă pulverulentă. Aceste procese sunt accentuate de variațiile brusce de temperatură. Deci, mediul în care sunt păstrate eșantioanele trebuie să aibă o umiditate și o temperatură cât mai constante.

Ca factori distructivi ai mineralelor putem adăuga și aerul poluant (conținând praf, fum, inclusiv fum de țigară, flor, clor). Fumul și pulberile foarte fine se pot depune pe anumite minerale, în special pe cele care se prezintă sub formă de cristale mărunte sau tufe aciculare, de exemplu stibina.

Bătrânii mineri povestesc că florile de mină, scoase din întunecimea minelor la lumina soarelui, își pierd strălucirea, "se ofilesc". Respectând cele câteva reguli de păstrare, vom prelungi "viața" acestor minunate "flori de mină".